Mizah

SAĞ VE SOL CEREYANLARI ÖNLEYECEK
KANUNDAN SONRA :

FIKRALAR

BATIL İTİKAT

Eve yeni aldığı hizmetçiye bazı şeyler öğretmek lüzumunu duymuştu.

— Bana bak, kızım, dedi. Sofrada her sandalyenin önüne bir tabak yerleştireceksin. Çatalları tabakların sol tarafına, bıçakları da sağ tarafına koymak lâzım. Sonra dikkat et: Peçeteler buruşuk olmasın... Anladın mı?

Hizmetçi:

— Anladım, efendim; dedi. Fakat...

— Evet. Fakat?'

Hizmetçi güldü:

— Tuhafıma giden birşey var: batıl itikatlara niçin bu kadar inanıyorsunuz?

ROMANCILIK

İbrahim Alâaddin Gövsa, bir aile dostunu ziyarete gitmişti. Kendisine, genç, züppe, yılışık birini takdim ettiler. Üstada durmadan sualler soran genç, bir aralık:

— Hayatta yegâne emelim güzel bir roman yazmaktır; dedi. Acaba iyi bir muharrir olmak için ne şekilde yazı yazmalıdır?

İbrahim Alâaddin hafifçe öksürdü:

— Gayet basit, dedi. Eğer eski harfleri biliyorsanız, sağdan sola doğru; bilmiyorsanız, soldan sağa doğru!

FAYDALI ÖĞÜT

Tecrübeli hizmetçi acemi hizmetçiye öğüt veriyordu. Nihayet muşamba temizleme bahsine geldiler. Tecrübelisi dedi ki:

— Eğer ikide birde muşamba cilâlamaktan belinin kopmasını istemiyorsan, ilk sefer muşambaları öyle cilâlar, öyle parlatırsın ki; ya hanımın, ya beyin ayağı kayıp düşer ve sen de o kapıda oturduğun müddetçe muşamba cilâlamaktan kurtulursun!

ZARAR

Uzaktan geçen bir adamı gösterdi:

— Şunu görüyor musun? dedi. İşte bu adam benim tam on bin lira kazanmama mâni olmuştur.

— Yok canım... Nasıl?

— Kızıyle evlenmeme razı olmadı!

FİKRİNİ ÇELMİŞ

Hâkim, sanığa sordu:

— Suçlu olduğunu kabul ediyor musun?

Sanık boynunu büktü:

— Vallahi, efendim, kabul ediyordum ama, avukatımla konuştuğumdan beri fikrimi değiştirdim! O benim suçlu olmadığımı söylüyor.

YAZIK!

Kömür Tevzi Müessesesi müdürü Rasim Akyaşar, her sabah olduğu gibi erkenden işinin başına gelmişti. Koyduğu nizam mucibince de bütün memurların tam vaktinde vazifelerinde bulunmaları lâzımdı. Saat dokuz oldu: daktilo hanım yok.

Nihayet ona çeyrek kala göründü.

Rasim Akyaşar, ona biraz çıkışmak lüzumunu hissetmişti:

— Geç kaldınız, dedi. Saat dokuzda burada olmalıydınız...

Daktilo hanım hayretle gözlerini açtı:

— Ya? dedi. Mühim bir şey mi oldu? Göremedim demek, yazık!

MÜTEHASSIS

Arkadaşını telâş içinde görünce merakla:

— Ne o? Ne var? Ne oldu? diye sordu.

Adamcağız, heyecandan kekeliyerek, güç halle anlatabildi:

— Sorma birader! Bizim çocuk para yuttu!

— Para mı yuttu?

— Evet...

— Telâş etme, azizim. Ben şimdi size bizim hanımı yollarım...

— Sizin hanım.. doktor mu?

— Hayır, birader! Doktor değil ama kadın: para çekmesini çok iyi bilir

BİRİNCİ NEVİ

Şevket Mocan, yeni bir kadınla tanışmıştı. Onu hiç yanından ayırmıyor, her yerde beraber görünüyorlardı.

Bir gün Konak lokantasına tek başına geldiğini gördükleri zaman şaşırdılar:

— Hayrola, dediler; dildaden nerede?

Şevket Mocan:

— O da tarihe karıştı... diye cevap verdi.

Ötekiler ısrar ettiler:

— Neden? Beğenmedin mi? Öpüşmesi nasıldı?

— Harikulâdeydi... Bir adedi, insana birkaç yüz liraya mal oluyordu!

REKABET

Terzi Moiz, koltuğunun altında kumaş, acele acele gidiyordu. Yolda rastladığı Abraham merakla:

— Nereye yidiyorsun? diye sordu.

— Terzi Salamon'a. Elbise diktireceğim.

Abraham şaşırdı:

— Deli mi oldun be kuzum? Sen de terzisin, kendin diksene! Sonra, o senin rakibin!

Moiz güldü:

— Rakibim olduğu için ona yidiyorum ya! Benden daha ucuza dikiyor...

ZAVALLI KUŞLAR

Ressam Cevat Dereli, dehşetli av düşkünüdür. Geçen akşam, şair İskender Fikret Akdora'nın evine gitmiş, yemeğe kalmıştı.

Bir aralık söz, yine avdan açılınca İskender Fikret:

— Ne o, pazar günü talihin ters gitmiş galiba? diye sordu. Anlattıklarına göre, avda bir tek bile kuş vuramamışsın. İyi nişan alamadın demek?

Cevat Dereli mütevekkil bir tavırla cevap verdi:

— Ben nişan almasına aldım ama, dedi, ne yaparsınız ki Hak Taalâ zavallı kuşları korudu!

SON MODA

Zenginin karısiyle fakirin karısı konuşuyorlardı:

— Demek sizin bey, vücuda yapışık elbiseleri seviyor ha?

— Evet, hemşire. Meselâ şu entariyi üç senedir üzerimden bir türlü çıkaramadım...

PERİ

Harikülâde fotoğraflar ve emsalsiz yazılarla

DENİZ SAYISI

Yarın Çıkıyor!

DENTOSİL

diş macunu

İnsanın ağzında bir bahar havası yaratır.

Cilt: 6 - Sayı: 154 FİATI 25 KURUŞ. 17 Haziran 1949

Mizah

SAHİBİ : RAMİZ GÖKÇE
ABONE :
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta kutusu : 255
İdarehanesi : İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Hanı, No. 10
Telefon : 20715

• CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI •

Tereddüt

BÜYÜK Millet Meclisi yaz tatiline girmeden evvel oldukça gürültülü içtimalar yaptı. Bu toplantıların en ehemmiyetlisi Millet Partisi lideri Osman Nuri Köni ile Başbakan arasında geçen münakaşadır. Bu söz düellosu biraz yatışır gibi olmuştu bir taraf hayretini, diğer taraf hiddetini geçiştirmeğe çalışırken Demokrat Parti Milletvekillerinden biri Başbakana «Biz sizin fikrinizde değiliz...» diye girişerek az kalsın yatışmış münakaşayı —hattâ partisinin tasvip etmediği zannını veren edasına rağmen— tekrar alevlendirecek hale getirdi.

Bir partiye intisab eden mebuslar bağlandıkları fırkanın çerçevesinden dışarı çıkmamaları icabeder. Çıkarsa o zaman ne kendi fırkasını, ne iktidar partisini, ne de müstakilleri memnun edebilir.

Eski Sadrâzamlardan birinin karısı merkezî Avrupa milletlerinden birine mensup idi. Zevci hariciye memuru iken tanışmışlar, sevişmişler, evlenmişler ve çoluk çocuğa karışarak uzun seneler beraber yaşamışlar. Bu müddet zarfında kadın din, iman bahsini karıştırmağa vakit bulmamış ve pek tabii olarak kendi dinini de ihmal eylemiş. Bir gün nasılsa bu vaziyeti hatırına gelmiş olacak ki kocasına:

— Sen, demiş; bana İsa'yı unutturdun; Muhammed'i tanıtmadın... Ben ölürsem nereye gideceğim?

Paşa:

— Aramızdaki yaş farkına bakarsak benim senden evvel gitmekliğim lâzımgeliyor. Hiç merak etme... Ben sana orada iki Paygamber arasında bir yer tedarik ederim, zaman zaman ikisini de ziyaret eder hoşça vakit geçirirsin... Yalnız benden sonraya çok kalma... Belki fazla bekliyemem de orada evlenirsem ortak üzüntüsü çekersin... Sonra karışmam ha!

MİZAHÇI

Hokkabaz — Bayım, pek ilgilendiniz?
Seyirci — Ne olur ne olmaz, istikbal belli değil, hünerleriniz belki işimize yarar !

Zurnada Peşrev :

Sus Nankör ?

Ertuğrul Şevket

— Bu pahalılıkla ne yapacağız bilmem ki... Etten geçtik, kurufasulyenin bile kilosu yüz altmışa!

Fena bir söz söylemişim, sanki kendisine küfretmişim gibi arkadaşım hiddetle gözlerini açtı:

— Sus nankör! diye beni payladı. Bize, bu günleri de mi aratacaksın yoksa? Ben senin ne şom ağızlı olduğunu bilirim Harpten evvel şeker yirmi sekiz, ekmek de sekiz kuruşa iken sen yine vır vır eder: «Bu pahalılıkla halimiz nice olacak?» diye kıvranır, dururdun. Nihayet şikâyet ede ede bizleri bu hallere getirdin, sus!..

Şaşkınlıkla galiba dudaklarım kıpırdamış olacak ki; o, itiraz edeceğimi sandı ve çamurlu bir yoldan geçen otomobilin etrafa zifos sıçratması gibi suratımı tükrükleriyle yıkayan bir «Sus!» daha patlattı:

— Sus diyorum sana, itiraz etme! Harbe mi girdik de bu hale geldik?

Benim ağzımı açmama meydan bırakmadan o, kendi sualini yine kendisi cevaplandırdı:

— Hayır... Peki öyleyse neden bu pahalılık? Hep senin kanaatkâr olmaman, daha doğrusu nankörlüğün yüzünden!

Bir an sustu, gözlerini kırpıştıra kırpıştıra birşeyler düşündü, sonra birdenbire gürledi:

— Sen Başvekilliği zamanında Celâl Bayar'ı da beğenmez, hakkında ileri geri lâflar ederdin. Neden? Karaborsa veya akborsa mı vardı, avuç doluları hava parası vermeden ev mi kiralayamıyordun? Hayır, hayır... Sırf nankörlüğün yüzünden aleyhinde bulunurdun. Ya şimdi, soruyorum sana: Ya şimdi?.. Aradan on sene geçtikten sonra tekrar iş başına gelmesi için yanıp yakılıyor, kıvrım kıvrım kıvranıyorsun... Bu sebeple adamcağıza partiler kurdurdun; dağlarda, bayırlarda, kuru yerlerde yatırdın; hiç bir mitingi kaçırmayor, koşuyor, avuçlarını kanatırcasına onu alkışlayorsun... Sus nankör, sus!

Biraz daha düşündü; belli ki, senelerin biriktirdiği bütün seyyiatımı yüzüme vurmak için hâfızasını yoklayordu:

— Sen, diye tekrar söze başladı. Sen, şimdiye kadar zaten neyi ve kimi beğendin ki? Yok tek partiymiş... Fena mıydı o günler? Bir tek yumurta için kıyameti koparan tavuklar gibi mi milletvekili seçimleri yapıyordun? Patırdısız, gürültüsüz listeler hazırlanır, reyini versen de, vermesen de isimleri olanlar Meclise girerler, seni idare etmeğe başlarlardı. Ne mazbata muallelliği iddiaları, ne dedi, ne kodu, ne kavga, ne kıyamet... Oooh, keka! İnsanın âdeta «Gel keyfim gel!» diyeceği günlerdi, o günler...

Güldü, acı acı, benden intikam alırcasına güldü:

— Böyle 33 vatandaşın pırasa gibi doğrandığını mı duyar, faillerinin aradan seneler geçtiği halde mahkemeye verilmediğini mi öğrenir de üzülürdün? Olsa olsa densizin biri çıkar, bir tek kadını öldürür, sokaklarda sefe serpe, kollarını sallaya sallaya dolaşırdı. O da cebine delilik e-poru koymak şartiyle...

Elini tehditkâr tehditkâr salladı:

— Hâlâ uslanmadın, hâlâ yaşadığın günden şikâyet ha?! Yoo, bu kadarına gelemem, sus artık!

KAPANAN PARİS KONFERANSININ NETİCESİ:

— *Sakallı bebek bir müddet daha oyalandı !*

MEMURLAR MAL BEYANINA DAVET EDİLECEKLERMİŞ

— *Memur olup da apartmanı olanlar yandılar...*
— *Zannetmem, yansa yansa yine bizim gibi hiç bir şeyi olmayan odunlar yanar !*

— *Karıcığım, iki maşamız var, mal beyannamesine ikisini de yazayım mı acaba?*
— *Sakın ha! şüphelenirler !*

Betarz-ı Kudemâ

Bize Kaside

I

Tatlıdır mâdemki cânandan da el'an can bize
Çok mu yüz vermezse bin nâz eyleyip cânan bize

Tâebed düşsek de cânandan cüdâ aldırmayız
Terk-i mevki' eylemektir en büyük hicran bize

Uymadık bir türlü devrânın muvâfık devrine
Haklıdır cevr etse hiç durmaksızın devran bize

Harbe girmiş memleketler döndü hâlen cennete
Oldu lâkin, cehlimizden, yurdumuz zindan bize

Güç telâkki eyleriz, bir an kolay iş verseler
Sâde yüksekten atıp tutmak gelir âsan bize

Devr eder zanneyleriz bî âb olan bir âsiyâb
Vermemiş, bir kıl kadar olsun, Hudâ iz'an bize

Öyle mecnunluklar izhâr eyleriz kim, zabt için
Değme ip elvermeyip îcâb eder urgan bize

Baldıran yahut dikendir câlib-i enzârımız
Pek hışır, hoyrat gelir, gül, yâsemin, reyhan bize

Bahre tercîh eylemek mu'tâdımızdır katreyi
Âbıhayvandan dahî kıymetlidir katran bize

Dâim alçaklarda uçmaktan telezzüz eyleriz
Dense hasm-ı îtilâ olmaz mı pek şâyan bize

Bîmisâl üstâdıyız şerrin, fesâdın, hîlenin
Olsa, bir şâgird-i ebced-hân olur şeytan bize

Kârımız her an fenalık eylemektir âhara
Elveda' etmiştir artık büsbütün vicdan bize

Eylemezken zerre yardım bî-nevâ insanlara
Bir de —hiç âr etmeden— kalkıp deriz insan bize

Elde yok bir şeyimiz ahlâfa devr etmek için
Rûh-ı eslâf olsa dâim çok mu lânet-hân bize

Cürmümüz, isyânımız pek hadden aşkın gaalibâ
Etmiyor bir türlü artık merhamet Yezdan bize

Hastayız, âciz tedâvîden etıbbâ-yi zamân
Sen de vermezsen, İlâhî, kim verir derman bize

Vaz geç ikram etmeden şampanya ey «Kırdar» beyim
Biz fakîr âdemleriz, kâfî gelir ayran bize

Pâyimiz hâriçtedir, çekmekteyiz çok ıstırâb
Pek küçük gelmektedir zira yatak, yorgan bize

Elde tırpan sûbesû seyreyleyip hâin verem
Muttasıl bî hadd-ü ihsâ verdirir kurban bize

Râsıd

— *Aman karıcığım, yanlış... Mayo diye benim askımı taktın!*

Tek keramet

Dalan Dalana

Yâr seyrâna çıkıp mâh-ı dilârâya dalar
Yârı agyâr görür neşve-i sevdâya dalar

Gönlümüz yâra kapanmış gözümüz ağyâra
Gözümüz gönlümüz ancak gelecek âya dalar

Giden aylar bırakır arkada bir hayli düyûn
Gelen aylar da giden ayları ibrâya dalar

Söze başlarsa lâiklikle demokratlıktan
Sâmiîn dide-i hayretle Günaltâya dalar

Erişirgil ne zamân eylese îrâd-ı makaal
Meclisin hey'et-i mecmûası rü'yâya dalar

Çok zaman geçmeden Aksal dönecek ak sakala
Oturup boş gişeden büdce-i uzmâya dalar

Terk-i ünvân-ı ticâretle bugün Dicleliye
Barlas İstinyede şâir gibi hülyâya dalar

Dâima sözlerinin sâbit olurken aksi
Ehl-i hikmetle hükûmet neye da'vâya dalar

Va'd-i kâzibden Ozan serteser âteş kesilir
Bu harâretle plâj gördü mü deryâya dalar.

Akıllı Ozan

— *Bu, yeni yazdığım (Fırtınalı Deniz) şiiri size çok dokundu galiba?*

— *Bunun sahapları nirde?*

— *Köylülerin nasıl yaşadıklarını görmek için köye gittiler !*

Memurların ma

Kanun kabul edildi ya; yarın, öbür gün devlet dairelerini bir telâştır alır ve şef, memuru; müdür, şefi; umum müdür, müdürü; müsteşar umum müdürü sıkıştırmağa başlar:

— Hani mal beyannamen? Niye geciktin bu kadar?

Her geçen gün, verilmiyen mal beyannamesinin sahibi üzerinde şüpheleri arttırır, yünlü bir kumaşın üzerine damlayan zeytin yağının yayılması gibi etrafındaki dedikodu halesi genişler:

— Duydun mu daha vermemiş...

— Elbette veremez, vermesi kolay mı? İyice düşünüp taşınması lâzım.

— Düşünecek ne var canım? İstediler mi, vermeli. Geciktirmeğe gelmez bu işler. Çiy yemiyenin karnı ağrır mı? Bak bana: «ver!» deyince hemen verdim...

Meselâ bir dairede, bir şefle bir memur arasında şöyle bir muhavere geçebilir:

— Rüstem bey!

— Emrediniz efendim!

— Biraz odama kadar gelseniz!

— Baş üstüne efendim...

Şef önde, lâcivert elbisesinin yakaları, pantalonun dizleri parlamış, pabucu yamalı memur arkada dışarı çıkarlar, koridoru geçerler; şef odasına girer, muhteşem masasının başına geçer, oturur. Memur, ellerini sıska göbeğinin üzerine kavuşturmuş ayaktadır. Şef, kaşının birini kaldırarak sorar:

— Zat işleri müdürü söyledi de hayret ettim: Hâlâ vermemiş sin...

KÖYLÜYÜ NELER

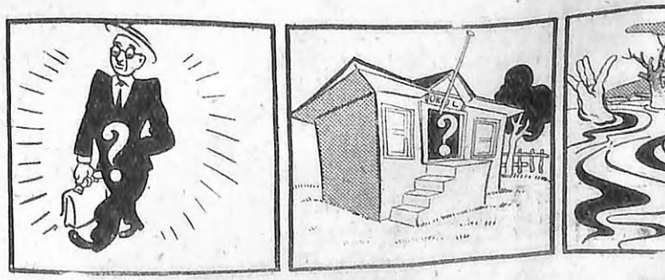

Muallime... *Mektebe...* *Bol*

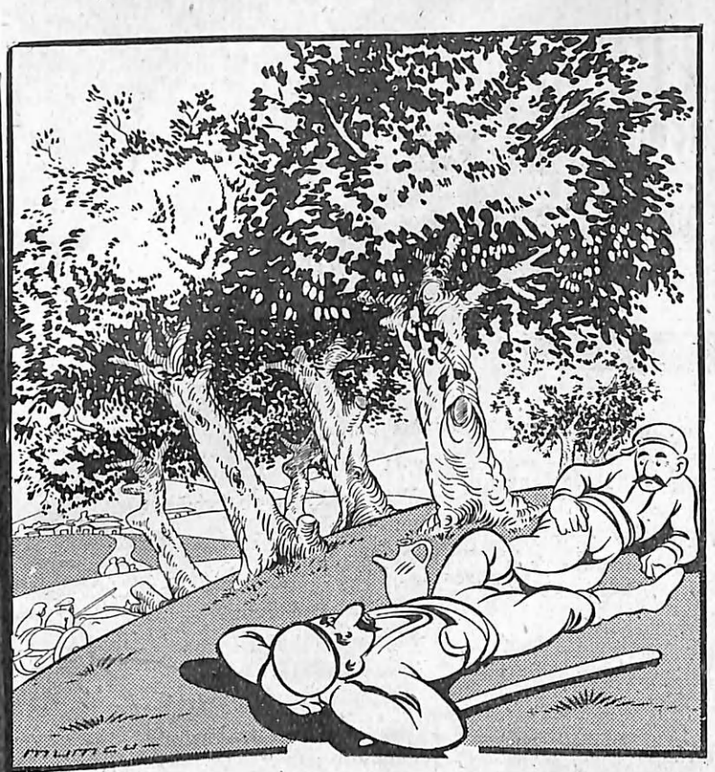

— *Ülen, makam sandalyasına oturmuş gibi yan gelmiş keyif çatıyorsun..*

— *Ne yapalım, biz büyüklerin sayesinde değil, büyük ağaçların sayesinde ancak keyif sürebiliyoruz!*

FIKRALAR

CEVAP

Arkadaşı, hademe ile mektup yollamış, alacağını istiyordu. Borçlu bunu okuyunca kızdı, hademeye baktı. Uzun uzun süzdü. Onu başından savmak için bir çare arayarak:

— Orada adam yok mu idi de seni gönderdi? diye çıkıştı. Haydi, çek arabanı!

Hademe, sakin bir tavırla cevap verdi:

— Vardı, efendim. Fakat adamı adama gönderdi, beni de size!

ENDİŞE

Arkadaşını ogün pek kederli ve düşünceli bulmuştu. Zavallı adamın rengi uçmuş, gözlerini kan bürümüş, yüzü süzülmüştü.

— Ne var? Ne oldu sana böyle? diye sordu.

Ötekisi anlatmaya başladı:

— Karım beni bırakıp kaçtı da... Geceleri sabaha kadar gözüme uyku girmiyor.

— Yok canım! Vah vah! Fakat, üzülme, dostum; belki bir gün yine döner sana gelir.

Kederli koca, cevap verdi:

— İşte ben de bundan korkuyorum ya!

İsimli Kanunlar

Meclise sevkedilen ve müstaceliyetle müzakeresi istenen kanun tasarılarına yeni bir ad konmuş: «Ekspres kanunlar!» İsim babası da Muammer Alakant. İster misiniz, bu usul taammüm etsin veya öteki millet vekillerimiz de özensinler de Meclise gelen her kanuna, dilekçeye, tefsir lâyihasına bir ad takmağa kalksınlar?

Meselâ, içlerinden biri çıkıp müzakeresi normal cereyan edecek kanunları şöyle isimlendirebilir: «Posta kanunlar!»

Tefsir lâyihalarına neden «Marşandiz» ismi takılmasın?

Dilekçelere en yakışan ad, hiç şüphesiz «dekovıl» dir.

Ya, milletvekillerimizin mezuniyet istidalarına ne demeli? Haydi bunun isim babası da biz olalım: «Motörlü Tren!»

beyannamesi

— Utandım da efendim, ondan emedim...

— Allah, Allah! Bunda utanak ne var? Senin gibi namuslu adamın çekinecek, korkacak i olabilir ki?

— Çekinmek, korkmak değil ndim. Mal beyannamesine yaak birşey bulamadım da, on utandım!

★

Düşünün, bu zamanda, eline zelli, ikiyüz lira geçebilen çok çocuk sahibi bir memur mal yannamesine ne yazabilir?

— Aman! Bir ihbara uğrarım yarın başım derde girer...

Diye düşünen, bu seviyedeki murların hayli vesveseli olan, tabii sahibi bulundukları eşın bütün bir listesini hazırlamak mecburiyetini duyarlar ve âmirlerine sunarlar:

«Alt gözü açılıp kapanmaz, bitpazarından alınmış kâr-ı kadim bir adet konsol;

«Hamur açılacağı zamanlar, tahtası komşudan gelen bir adet oklava;

«Dört bacağı sağlam, bir kapağı kırık saç mangal;

«Az kullanılmış ıskara;

«İçi kırpıntı dolu, iki yatak;

«17 adet çamaşır mandalı;

«Refikanın zatî eşyası olan 9 adet firkete;

«Burnu ve topukları yırtılmış çorapları örmeğe mahsus bir adet, üstü cilâlı yumurta;

«Bir iğnedenlik;

«Büyük valideden kalma sürmedenlik;

«Bir adet —Ya Sabır— levhası.»

Kapıkulu

VUŞTURDUK..

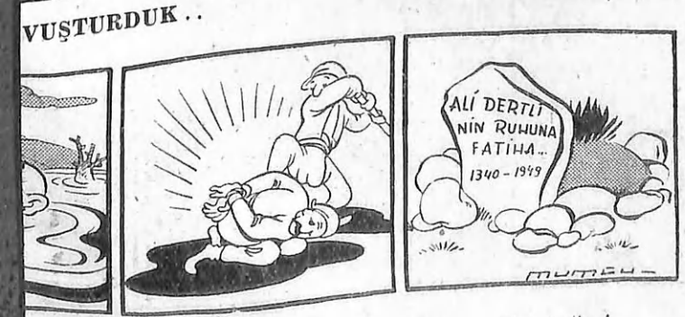

Demokrasiye...

Toprağa!

Erkek — Kapıyı vurmadan girdiğim için affınızı rica ederim, maamafih yarı soyunuk olduğunuza göre ben de bir gözümü kaparım mahzur kalmaz!

Hikâye

Şemsiye

Yazan:
VİR-GÜL

Sabahleyin ayrılma vakti gelince kadın göz yaşları içinde dostunun kollarına atıldı:

— Beni de götür, şekerim. Tahammülüm kalmadı artık o cimri herifle yaşamaya. Seni seviyorum ve seni istiyorum.

Bu söze ne denilir? Delikanlıda hoşafın yağı, dizlerin bağı kesildi.

— Peki, dedi. Hadi gel.

Kadın dostunun boynuna bir daha sarıldı. Kararından caymasın diye onu en ateşli şekilde öptü.

— Sahi mi söylüyorsun? diye sordu.

Delikanlı:

— Sana yalan söylenebilir mi? diye mânalı bir cevap verdi.

Kadın anlamamazlıktan geldi, gidip bavulunu hazırladı, kocasına iki satır bir şey yazdı.

— Hazırım.

— Hadi öyleyse, gidelim.

Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Çıkarken, kapının önündeki şemsiyeyi almayı ihmal etmediler.

***

Adam eve gelip de karısının yerinde yeller estiğini gördüğü zaman şaşırmadı değil. Fakat o iki satır mektup herşeyi izah ediyordu.

«Sevdiğim adamla gidiyorum. Beni nafile arama, bulamazsın. Ne yapsan bir daha gelmem.»

Bedbaht (?) koca cebinden hemen anahtarlarını çıkardı. Çekmeceleri açtı, paraları saydı: Herşey yerli yerindeydi. Paralar, mücevherler, tahvilât... Hepsi yerli yerinde duruyordu. Konsolun gözündeki bozuk paraları da saydı: Otuz yedi buçuk kuruş vardı. Bıraktığı gündenberi topu topu üç buçuk kuruş eksilmişti. Eh, bu kadarına da tahammül edilirdi artık.

Acaba eşyadan eksik birşey var mıydı? Koltukları alıp götürecek değillerdi ya. Masanın üstündeki saat, vazo, ve cıgara tablaları da duruyordu.

Kapıya doğru gitti. O zaman işin farkına vardı.

Hiddetle: «Yezitler!» diye söylendi. «Şemsiyemi çalmışlar! Gümüş saplı şemsiyem gitmiş! Ah bir elime geçse o karı! Ben ona gösteririm...»

Fakat, adamcağızın arzusu içinde kaldı. Karısını bir daha bulamadı ki göstersin.

***

Aradan aylar geçti. Otöbüsteydi. Gözüne tanıdık bir çehre ilişti. Abanoz şemsiyenin gümüş başı! Evet... Ta kendisi! Hem de kimin elinde? Enayi tavırlı, sersem bakışlı, fakat ense-kulak yerinde, güçlü kuvvetli bir delikanlının elinde.

Fakat «mal canın yongasıdır» demişler. İnsan öleceğini bilse hırsıza karşı yine öyle bir hınç duyuyor ki!

Yabancının elindeki şemsiyeye sarılarak: «Bu benim!» diye haykırdı. «Bunu ya sen çaldın, yahut da çalandan aldın!»

Delikanlıda şafak atmıştı. «Hık mık» dedi, «Ben çalmadım...» dedi. «Kimseden almadım.» dedi, kandıramadı.

— Yürü karakola!

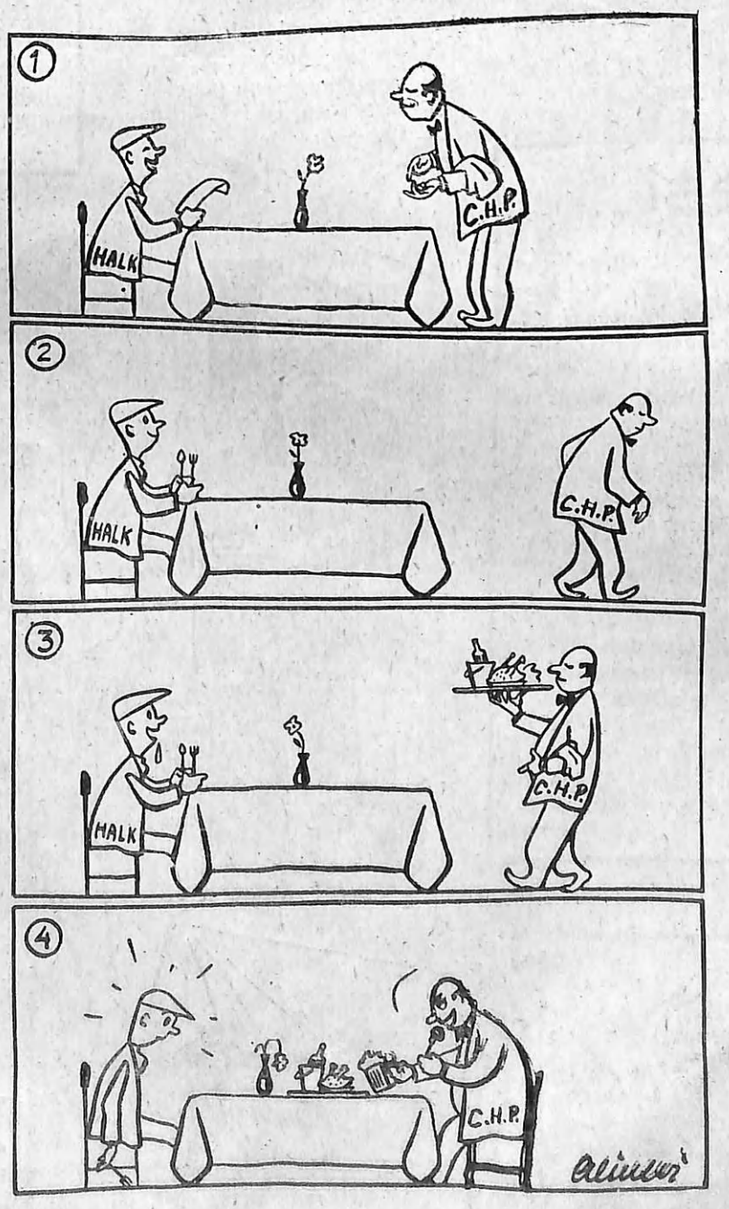

Parti halka hizmet ediyor!

Otöbüs durdu. Dâvacı suçlunun koluna yapıştı, meraklılar onların kuyruğuna takıldı, karakola yürüdüler.

Adam komisere:

— Bu beyden dâvacıyım, dedi. Şemsiyemi çalmış...

Komiser sanığa sordu:

— Bir diyeceğiniz var mı?

Delikanlı inkârda ısrar etti:

— Bu dünyada insanlar bile çift yaratılırmış... Şemsiye şemsiyeye benzemez mi? Bu şemsiye bana babamdan miras kaldı.

Dâvacı kendini tutamadı:

— Bana bak! diye haykırdı. Ben senin baban değilim, daha da ölmedim. Madem bu şemsiye senin, isbat edebilir misin?

— Nasıl isbat edeyim?

— Gördün mü! Edemiyorsun.

Komiser söze karıştı:

— Siz isbat edebilir misiniz?

— Tabii ederim! Bu bastonun başı vidalıdır, çıkar. İçinde de bir altın lira vardır.

Açtılar, adamın dediği çıktı.

Delikanlı içinden: «Ah! bilseydim bırakır mıydım!» diye kendikendine hayıflanıyordu.

Adam, malın sahibi olduğunu isbat etmişti.

Komiser suçluya döndü:

— Peki, anlatır mısınız bu şemsiye sizin elinize nasıl geçti?

Delikanlı, baktı ki çıkar yol yok. Bütün suçlarını itiraf etti, o sabah yağmurdan kaçarken doluya nasıl tutulduğunu anlattı. Sonra:

— Cahillik ettim, dedi. Kabahatimi kabul ediyorum ve cezama razıyım. Bu beyin bütün mallarını iadeye hazırım.

O zaman dâvacı şiddetle itiraz etti:

— Hayır! Hayır! Ben bastonumdan başka bir şey istemiyorum. Gümüş başlı şemsiyemi versin, alt tarafı helâl olsun!

***

İş tatlıya bağlandı ve bu sefer şemsiye öteki adamın elinde, karakoldan dışarı çıktılar.

Delikanlı hemen sıvışmanın yoluna bakıyordu. Fakat adam, onun koluna yapıştı. Mânalı mânalı gülerek:

— Seni kurnaz seni! dedi. Karıyı tekrar bana ciro etmek istedin ha! Otöbüste de onun için karşıma geldin, elinde şemsiye, gözümün önüne dikildin değil mi? Seni çapkın seni! Söz aramızda, ben de seyahate çıkarken şemsiyeyi mahsus evde bırakmıştım. O yağmurlu havada şemsiye olmasaydı, bizim karıyı kaçırmaya nasıl cesaret edebilirdin ki!

Çömezin Röportajları:

154

Nesi var, Nesi yok

Çizen: RAMİZ

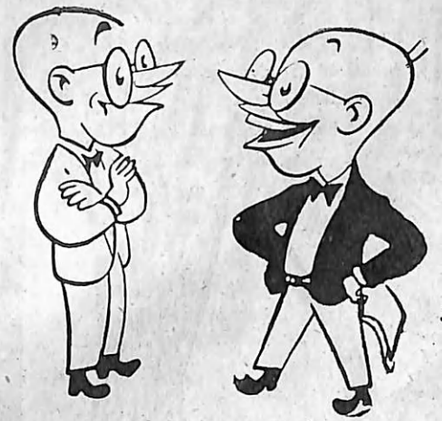

— İstanbulun nesi var, nesi yok?
— Terkosu var, suyu yok!

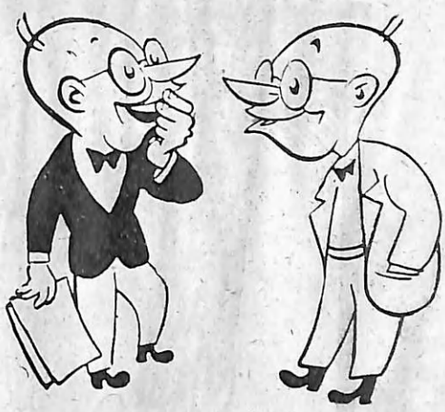

— Ankaranın nesi var, nesi yok?
— Operası var, kanalizasyonu yok!

— C.H.P. nin nesi var, nesi yok?
— İktidarı var, itimadı yok!

— D.P. nin nesi var, nesi yok?
— Sözü var, sakalı yok!

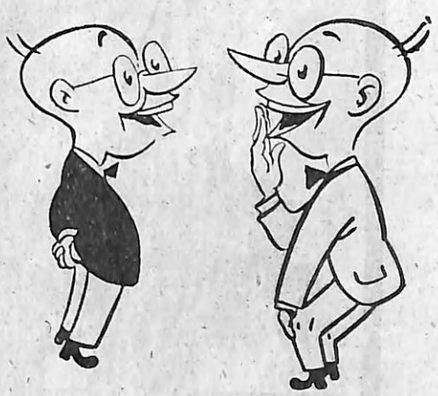

— Millet Partisinin nesi var, nesi yok?
— Partisi var, âzası yok!

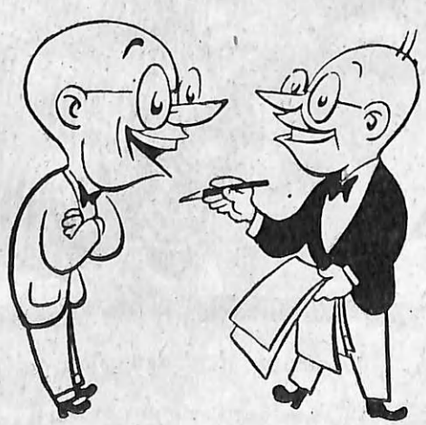

— Matbuat âleminin nesi var, nesi yok?
— Baskısı var, hürriyeti yok!

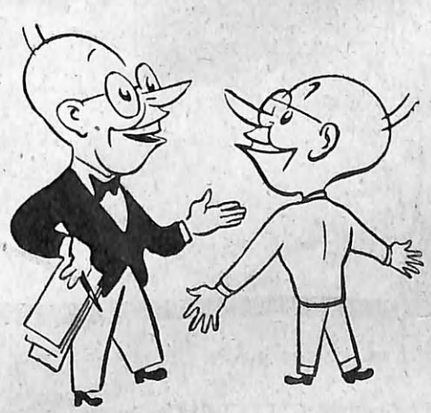

— Maarifimizin nesi var, nesi yok?
— Kitabı var, dili yok!

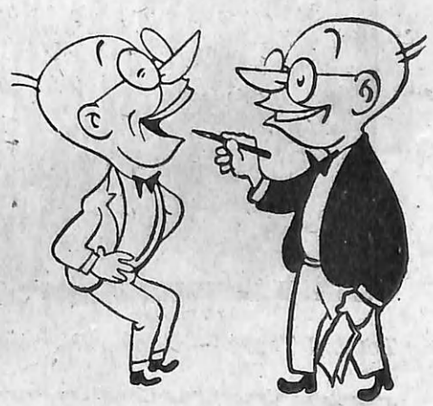

— Marşal yardımının nesi var, nesi yok?
— Plânı var, yardımı yok!

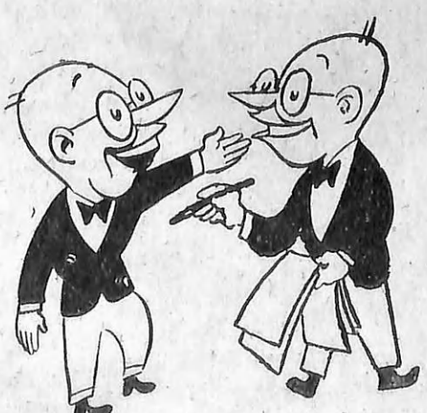

— Tüccarın nesi var, nesi yok?
— Malı var, insafı yok!

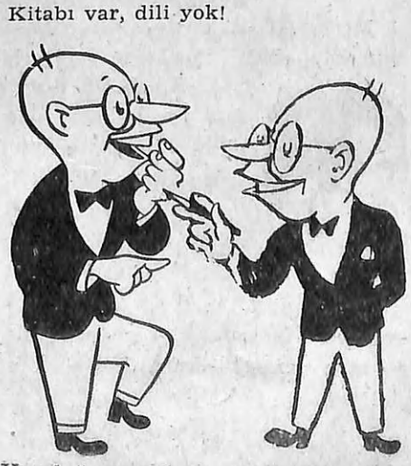

— Ucuzluğun nesi var, nesi yok?
— Lâfı var, kendisi yok!

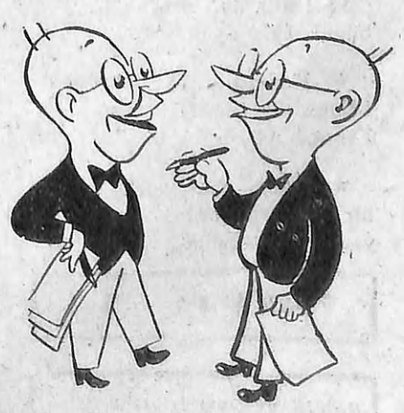

— Denizyollarının nesi var, nesi yok?
— Gemileri var, mürettebatı yok!

Tombul Teyze — Hamağı kurmuş keyif mi çatıyorsun?

Sıska Dayı — Hayır karıcığım, denizden ıslak getirdiğin sütyenini kurutuyorum !

KADIN, KADIN...

★ Güzel bir kadın hakkındaki fısıltı, top sesinden daha büyük akis uyandırır.

★ Kadın her şeyi pencereden fırlatıp atar: hattâ kocasını ;ile. Fakat, huylarını bir türlü atamaz.

★ Kadın olan yerde daima bir heyecan vardır: Ateş olan yerde duman olduğu gibi.

Sayı: 154

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer:
Cumhuriyet Matbaası - İstanbul

İHTİSAS

Meclisteki son tartışmalardan bahsolunuyordu. «Yeni Sabah» ın yeni sahibi Safa Kılıçlıoğlu dedi ki:

— Bir Bakan, idaresi altındaki işlerin bütün teferruatını bilmelidir...

«Yeni Sabah» ın eski sahibi Cemalettin Saracoğlu itiraz etti:

— Hayır, dedi; ona lüzum yok. Karşısındakini susturmak için ne cevap vermek lâzımgeldiğini bilsin, kâfi!

SÖZ

Eski bir mahalle arkadaşı bir gün İrfan Emin'in kapısını çaldı:

— Sende münhal bir daktiloluk varmış, dedi. Lûtfen beni oraya kayırır mısınız?

İrfan Emin bu biçimsiz talep karşısında biraz şaşırarak:

— Maalesef, diye cevap verdi. O vazifeyi daha evvel başkasına vaadetmiştim.

Pişkin ahbap elini sallıyarak:

— Adam sen de! dedi. Aldırma. Hayat bu. İnsan her verdiği sözü tutamaz ki!

İrfan Emin gülümseyerek cevap verdi:

— Pek âlâ. O halde bu vazifeyi sana vereceğimi vaadediyorum.

PERDE ARKASINDAN

Aşçı Mıgır

Aşçı Mıgır'ın Kapalıçarşıdaki dükkânını bilmem hatırlar mısınız? Orası lokantadan ziyade bir tulûat panayırı, bir söğüntü borsası idi. Oraya piliç kızartması, midye dolmasından ziyade yakası açılmamış küfür oturtması yemeğe giderdik.

Bir gün rahmetli Borazan'la uğramıştık. Tuhaf şey... Herkes sessiz sedasız yemeğini yiyor, sadece arada Mıgır'ın bir mektep mubassırı edasiyle verdiği emirler duyuluyordu:

— Sağ masaya iki pilâv ver!.. Komposto bir... Kaymaklı olacak!

Bu sıkıcı hava içinde bunalan müşteriler, Tevfik'ten biraz neşe umarak bizi âdeta bir halâskâr gibi hararetle karşıladılar. O, bütün azametiyle tezgâha dayanmış; selâmımızı bile almadı.

Oturduk. Tevfik, peçeteyi dürdü, büktü:

— Bu ne pislik? Bu memlekette belediye yok mu?..

Diye Mıgır'ın suratına fırlattı. Ben, tas kebabını kokmuş diye iade ettim. Allah.. Allah... Mıgır oralı değil... Oysa ki bu iki hamle onu çileden çıkarmağa:

— Babanızın evinde böylesini yersiniz? Dangalaklar!....

Diye bağırtmağa yeter de artardı bile...

Neler yaptık, neler söyledik... Nafile... Cevap bile vermedi. Nedense o gün dayı Mıgır'ın eşek inadı tutmuştu. İhtiyar bir Ermeni kuyumcu:

— Ulan dedi. Sende hasiyet de mi kalmadı? Bu kıdar ağır lâflara karşı sus pus oturacaksın?..

O, bir sadrâzam tavriyle, ağır ağır, tane tane:

— Yabanın itleriyle dalaşmağa vakt-i halim müsait değildir! Buyurdu ve biz bendegânına hafif, zarif (!) iltifatı bundan ibaret kaldı. Yemeğimizi bitirdik. Dükkân da boşaldı. Hesap görüyorduk ki, Ağa masamıza doğruldu. Garsona seslendi:

— Bize üç tane okkalık kahve söyle!..

Bu, bir sulh taarruzu olmasa bile bir mütareke başlangıcı sayılabilirdi. Oturduk.

— Nen var? dedim bu avurdun kime?..

— Sus ol, dedi. Kafamın içinde ateş yanor. Sabah beri aklım başımda değil...

(Uzun bir of!.. dan sonra:)

— Ama kabahat bu eşek kafamda! (Kafasını yumruklayarak) karı sözüne uyarsın hayvan herif?..

Tevfik atıldı:

— Uzatma, dedi, onları biliyoruz.

— Tevfik, zırzırından başlatma! İçim yanoor...

Kahvesinden uzun bir yudum höpürdetti:

— Bizim karı hasta! diye başladı anlatmağa... İki senedir gitmediğimiz doktor kalmadı. Bu sene de illem yazlığa gidecek dediler. Biliyorsunuz ben, bundan ayrılamam. Karıyı yalnız yollaamam. Düşündük: Bağlarbaşında akrabadan birine misafir yolladık. Ben de arada kaçamak gidoorum, ferdası gün de ilk vapurla dönorum. Dün gece gideyim, dedim, hay demez olaydım. Akşam sorfada hısım akraba bir iki kadeh atalım dedik. Bir ara karılar fiskosa başladılar. Benim karı:

— Mıgır, dedi, beni sevoorsın?

— He! dedim.

— İyi olmamı da istersin?

— Lâf edoorsun? Elbet isterim.

— Öyle ise senden bir ricam var. Yapacağına yemin et bakayım, ama benim başıma.

Efendim sizin agnayacağınız, benim karıyı bir hocaya götürmüşler. Hoca bir şişe suyun içine okumuş, üflemiş, ne etmiş etmiş karıya vermiş, bu şişeyi sabah evden çıkarken kocana ver! Arkasına bakmadan, konuşmadan gitsin denize atsın, evvelallah birşeyciğin kalmaz, illevelâkin ardına bakar veyahut ki laf ederse, karı koca çarpılırsınız, karışmam, demiş... Uzatmaalım. Sabah erken kalktık. Karı, şişeyi cebime yerleştirdi. Ağır ağır iskele yolunu tuttum. Selâmsızdan inerken eksemden bir ses:

— Efendi! Saate bakarsın?

Elimi yeleğin cebine attım, saati çıkaroordum ki, kafama dank etti:

— Ulan Mıgır, dedim. Ardına dönmek yok, konuşmak katıyyan yok. Çarpılırsın.

Ardımdan ses biraz daha yükseldi:

— Arkadaş sanayım.. Saat kaç?

Tınmadım.

— Ulan sağır mısın?

Bende ses sada yok...

— Hayvan herif cevap etsene? Sık dişini Mıgır!..

— Keratanın oğlu sana saati sororum.

Hey Allahım nedir başıma gelen: ben sustukça herif küfürün giradosunu yükseltor, Üsküdar çarşısına sapacağım kertede:

— Ulan, senin boynuzlarını kırardım ama, dua et ki vapura yetişeceğim! diye haykırmaz mı?

E artık tepem attı. Şeytan: «Mıgır daha duroorsun? Dönsene keratanın gırtlağına sarılsana!» sarılayım ama, ya hocanın dediği olursa. Düşün bir kere, karı koca çağanoza dönmüşüz, dipdibe oturoruz. Yine «Ya sabur!» dedim. İskeleye doğru koşmağa başladım. Herif, ardımdan halen sövoor.

— Boynuzlu... Boynuzlu... diye bangır bangır bağıror. Kendimi deniz kenarında buldum. Su şişesini denize fırlattım. Geri döndüm. Herifi koydunsa bul.. Bir alay insan vapura gidorlar, keratanın yüzünü görmedim ki, o kadar adamın arasından ayırdedeyim. O hırs ile vapura biletsiz binmişim. Yolda memurla dalaştık. Ceza verdik. Hulâsa sabah beri sınırdan ölorum.

Tevfik bütün ciddiyetiyle:

— Mıgır, dedi, bana kalırsa bu adam yabancı olmasa gerek. Hattâ seni çok iyi tanıyan biri.

— Neden ağnadın?

— Öyle ya. Sana boynuzlu demiş. Tanımasa söyler mi?..

Dükkândan nasıl fırladık, çarşının Mahmutpaşa kapısından nasıl çıktık bilmiyorum. Yokuşun ortasında Mıgır'ın küfürleri hâlâ bizi kovalıyordu...

Raşit Rıza

KÖYE DÖNÜŞ

— Pek süklüm püklüm geliyorlar, acaba bir kabahat mi yapmışlar?

— Zannedersem, partiye yazılmışlar!

Mizah
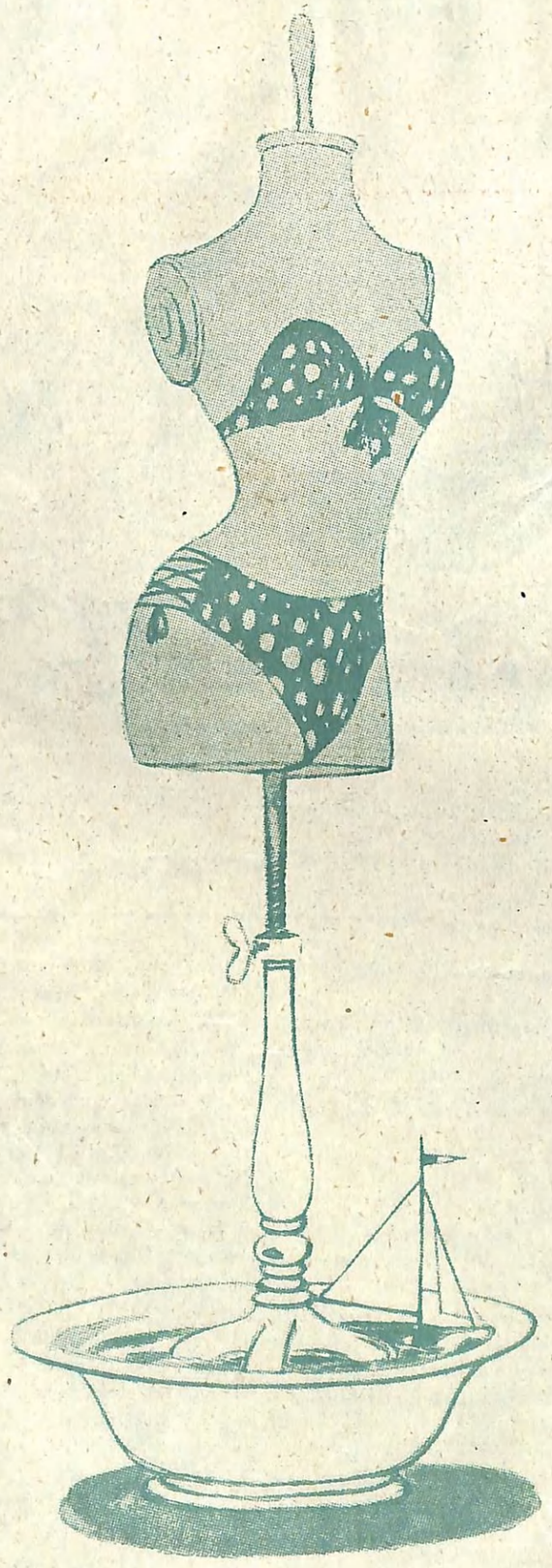
MANKENİ VE KENDİSİ!